

de ikke ere Engle i flige Sager. Hvad der ligger Føll paa Siden i denne Sag — det er just ikke min egen Erfaring, thi vi Embedsmænd ere jo heldigt stillede i saa Henseende, men det er, hvad jeg ofte har hørt af Andre — er ikke i og for sig det, om de skulle betale 5 eller 10 Rd. Mere, men hvad der ligger Føll stærkt paa Siden, det er, hvad de betale ved Siden af, hvad Andre betale. De sige som saa: „Er det dog ikke høist besynderligt, at den og den Mand kun er ansat til saa Meget, medens jeg er sat til f. Ex. det Dobbelte?“ Ja, mine Herrer, det kan ikke nytte, at man her siger, at Føll ikke skulle indlade sig paa saadanne egoistiske Sammenligninger, at man ikke skal fremme Angiveri osv. Det passer ikke paa disse Forhold. Det er vigtigt, naar der skal komme en nogenlunde ligelig Bestatning frem, at man da ikke forsmæder den Vistand, som fremkommer derved, at En Klager, der finder sig uretfærdigt behandlet i Sammenligning med Andre. Det er saa meget mere naturligt, som det jo dog virkelig ikke kan være anderledes, end at det Hele, naar det skal være retfærdigt, maa hvile paa en Sammenligning. I mangfoldige Tilfælde er en Opjørelse aldeles ikke mulig efter den Art af individuelle Anvendelser af Principer, at man ganske kan see bort fra visse Grupper, visse Rækker, visse Sammenstillinger; netop dette Sammenligningsmoment spiller en meget væsentlig Rolle. Det er, mine Herrer, netop en Hovedgrund til, at den Gruppe, hvortil jeg hører, stadigt troer, at man gennem det saakaldte Contingentsystem, saaledes som det nu foreligger, muligviis med de Rettelser, hvortil enkelte ærede Medlemmer maatte være villige til at hve Bidrag til 3die Behandling, hvis Systemet nu maatte blive vedtaget, vil komme Sandheden nærmere. Vi holde os mere til Jorden, medens de andre Herrer, som slyve høit oppe i Luften, glemme den Virkelighed, hvori vi dog befinde os. Vi troe netop, at vor Bestræbelse for en ligelig Fordeling af Skatten er en naturlig Bestræbelse, ved hvis forfattede Virksomhed Skatten vil blive bedre og bedre Aar for Aar. Vi frygte derimod for, at man, dersom man for tidligt og for brat kastet denne Fremgangsmaade bort

og gaaer over til et andet System, inden Communalbestatningen er bleven omordnet, udsætter sig paa eengang for en Forqvalling af de communale Bestatningsforhold og for en tiltagende Forværring af Statens Indkomsskat. Netop for dem, som ikke for Dieblisset ville binde sig til nogen bestemt Ansættelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Indkomsskattens vedvarende Nødvendighed, men som for det Tilfælde — hvilket jeg for mit personlige Vedkommende anseer for sandsynligt —, at det viser sig nødvendigt at have en Indkomsskat, indtil vi naae de afgjørende Aar: Halvfjerdsindstyverne, som ville spille en stor Rolle i vor finansielle Historie, dersom Forholdene da udvikle sig jævnt indtil den Tid, hvad rigtignok Ingen kan vide, netop for dem gjælder det om ikke at forhaste sig med at stifte System, thi det kan da let gaae saaledes, at der, efterat man har indladt sig paa det Nye, kommer en stærk Reaction imod den hele Skat, som kan blive meget mislig. Jeg tillader mig at fremhæve dette, fordi jeg har en meget levende Følelse af, at det er de umiddelbare Erfaringer fra Anvendelsen af Krigsskatteloven af 21de Marts 1864, som virker saa stærkt paa flere Medlemmer, der ellers maastee ville slutte sig til vort Forslag. Vi have jo af det ærede 3die Medlem for 2den Aarss (Thalbhiger), hørt, at det, der for ham er det Bestemmende, er den Misforholdelse, som Loven af 1864 fremkaldte, og vi have hørt noget Bignende fra flere andre ærede Medlemmer, der bestandigt ere komne tilbage til det Samme, uden at gaae rigtigt ind paa en Undersøgelse af, i hvilken Grad disse Ulemper ville blive fjernede ved de nye Forslag. (Modsigelse fra flere Sider). Nei, de ærede Medlemmer ere ikke gaaede ud paa rigtigt at undersøge dette Punkt, skøndt de dog tilbeels ligefrem have erkjendt, at adskillige Ulemper ere blevne fjernede ved det Forslag, som i sin Tid blev udarbejdet i Folkethinget, og som — den høitærede Finansminister maa tillade mig at sige det —, blev udarbejdet, netop efterat man havde fuldstændig Oplysning om, hvorledes Loven af 1864 havde virket i Distrikterne. Det var netop, efterat denne Erfaring forelaa, at det nye Forslag blev udarbejdet, i hvis Udar-